

[Jørgen Jensen.]

ikke har ret til på Berlingske Tidende at strejke for at få overholdt de lokalaftaler, de havde, men arbejdsgiverne havde ret til i kraft af ejendomsretten at sende dem hjem og afskedige dem. Det kan de ikke dømmes for, og derfor er det uhyrligt, at man taler om, at arbejdsretten skulle være noget, der var efterlevelseshæderligt. Jeg må også erindre om, at såvel i en diskussion i radiotinget i fredags som her i dag er der fra folketingsmedlemmer sagt, at det er ikke overenskomstbrud, det, der sker på Berlingskeren, men at det er lovbrud, fordi overenskomstloven af 1975 ikke gør det til et overenskomstspørgsmål, men til lov.

Og så må man da også spørge: med hvilken ret kan man så bruge arbejdsretten i en sådan situation? Vi har i dansk retspleje mulighed for, hvad man ikke har i mange andre retssystemer, frivilligt at indgå voldgift eller aftaler, som man ikke behøver at behandle i en retssal, for at de skal have gyldighed. Men her er der tale om en lov, og derfor er det ikke op til arbejdsretten at behandle den.

Må jeg så med det samme sige om de dagsordener, der er foreslået om konflikten på typografområdet, at vi kan ikke stemme for den af fremskridtspartiet fremsatte dagsorden. Vi kan heller ikke stemme for ændringsforslaget fra venstre til socialdemokratiets dagsorden. Socialdemokratiets dagsorden siger ikke ret meget, men vi vil undlade at stemme om den, fordi vi mener, det bedste, der kunne ske i dag, var, at man overhovedet ikke udtalte sig om den konflikt.

Det, der foreligger her, er, at arbejderne er blevet tvunget ud i en kamp, og skulle der ske noget på dette område, skulle det være, at man i dag erkendte sit ansvar for, at situationen er kommet dertil, hvor den er, på Berlingske Tidende. For hvad er noget af årsagen til det? Noget af årsagen er, at det grafiske område ikke har haft ret til og mulighed for at forhandle de overenskomster, de skulle arbejde under. Der er sagt: hvorfor tager de ikke hensyn til den tekniske udvikling? Er de maskinstormere? Man skal bare erindre sig, at det er mere end 10 år siden det grafiske område rejste krav til deres overenskomster for at sikre sig, at den tekniske udvikling ikke skabte problemer inden for området; de ville tage højde for, både hvorledes arbejdet skulle fordeles, og hvordan man skulle nedtrappe antallet af arbejdere f. eks. på bladene. Det var ikke muligt

at få lov til at forhandle overenskomster. Forligsmandsloven og sammenkædningsreglerne betød, at selv om de grafiske arbejdere sagde nej til overenskomsterne, blev de påtvunget overenskomster, som ikke havde løst de mest elementære problemer for dem.

Det samme er jo situationen i dag, og det er egentlig noget ret enestående. Her har vi haft en overenskomstafslutning med et forligsmandsindgreb, en sammenkædning, en afstemning og et lovindgreb; på trods af dette genoptager man forhandlingerne om overenskomsternes specielle krav inden for det grafiske område. Hverken forligsmanden, afstemningen om mæglingsforslaget eller lovindgrebet kunne altså fjerne de åbenlyse uretfærdigheder, men nødvendiggjorde alene, at man genoptog forhandlingerne inden for det grafiske område. Det er noget af situationen. Og det er også det ansvar, som de har, der taler om frie forhandlinger, som taler om, at det skal være muligt for arbejdsmarkedets parter selv at løse problemerne, men som har forhindret det gang efter gang og dermed skabt de problemer, som findes inden for det grafiske område.

Må jeg så lige gøre en bemærkning til dem, der har talt om, at afstemningen på Berlingske måske ikke skulle være rimelig og rigtig, fordi den ikke har været skriftlig. Der har lige været en skriftlig afstemning inden for det grafiske område. Man har taget stilling til mæglingsforslaget. De grafiske arbejdere var dem, som havde den højeste stemmeprocent. De sagde klart og tydeligt nej ved den afstemning, og det var, fordi den berørte deres elementære problemer, nemlig spørgsmålet om de forhandlinger, de skulle have for at løse problemerne på deres arbejdspladser.

Som sagt er det ikke vor opfattelse, at denne debat vil forhindre, at de, der går ind for indkomstpolitik i tiden fremover, vil undlade at gribe ind i arbejdsmarkedets problemer. Jeg er også af den opfattelse, at de har sat så store lighedstegn imellem det kapitalistiske samfund og kapitalhavernes interesser, at de ser sig nødsaget til at gribe ind over for arbejderklassen og svække den fremfor at støtte arbejderklassen i den kamp, der må føres. Derfor tror jeg ikke, det giver nogen garantier for arbejderklassen, men det kan måske endnu en gang understrege, at det er nødvendigt for arbejdspladsernes folk selv at løse de problemer, de har både med hensyn til deres arbejdsforhold, som det sker i det grafiske område, og med hensyn